

Arrest

nr. 302 388 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DERGENT
Broederstraat 4
2300 TURNHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 februari 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 april 2019 dient verzoekster een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische wettelijk samenwonende partner VDB. Op 23 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 oktober 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische wettelijk samenwonende partner VDB. Verzoekster werd op 6 augustus 2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Per schrijven van 26 april 2022 werd verzoekster uitgenodigd om in het kader van een onderzoek in het licht van artikel 42 *quater* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet) recente bewijzen voor te leggen met

betrekking tot haar persoonlijke situatie. Op 13 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beëindiging van het verblijf voor meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 28 oktober 2022 dient verzoekster een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische wettelijk samenwonende partner C.R. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 27 april 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 8 mei 2023 dient verzoekster een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische wettelijk samenwonende partner C.R.

Op 6 november 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 november 2023. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.05.2023 werd ingediend door:

Naam: S.-A.-J. Voorna(a)m(en): K. Nationaliteit: Surinaamse

Geboortedatum: (...)1987 Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. Beide partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: (...) b) met elkaar komen samenleven; (...)'.

Artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of bij zich voegen. '

Betrokkene deed een aanvraag als wettelijk samenwonende van de Belgische onderdaan C., R. F. C. (RR. ...)

Uit het administratief dossier blijkt dat de wettelijke samenwoning op 16.08.2023 éézijdig werd stopgezet te Arendonk.

Aangezien er geen wettelijke band meer is tussen de aanvrager en de referentiepersoon voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, juncto art. 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Art. 42 quater §4 stelt het volgende:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Verzoekster zou U graag willen wijzen op de bijzonder schrijnende situatie waarin ze zich bevindt. Dit werd eerder door verzoekster meegedeeld aan DVZ d.d. 03/11/2023 (zie stuk 9). Door deze schrijnende situatie is ze genoodzaakt geweest onder te duiken.

Cliënt werd meermaals slachtoffer van intrafamiliaal geweld wat blijkt uit het verhoor bij de politie, alsook uit de anamnese bij de spoeddienst (zie stuk 2, 4 en 7).

Daarnaast nam dhr. C. R. naaktfoto's van cliënt en stuurde deze naar haar dochter die in Suriname verblijft (zie stuk 7).

Het grondwettelijk Hof oordeelde dat DVZ, in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, altijd rekening moet houden met het element 'huiselijk geweld' bij een beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen van een familielid, slachtoffer van intrafamiliaal geweld (GwH 17 september 2015, nr. 121/2015).

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat DVZ in 2013 reeds verklaarde dat het in de praktijk de bescherming die de Verblijfswet voorziet voor familie van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht op dezelfde wijze zou toepassen op familieleden van een derdelander met beperkt verblijfsrecht. 1 Deze interpretatie van de Verblijfswet ligt in lijn met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. 2 Een dergelijke interpretatie vindt eveneens steun in artikel 17 Gezinsherenigingsrichtlijn³ dat lidstaten ook oplegt om elke aanvraag gezinshereniging individueel te behandelen.

Er moet sprake zijn van een redelijke en evenredige balans tussen de relevante individuele en openbare belangen.

Dhr. C. R. wil verzoekster nu chanteren. Hij heeft de wettelijke samenwoning eenzijdig beëindigd. Echter stalkt hij haar om terug naar hem te komen. Hij geeft haar dan vervolgens het argument dat ze zo haar verblijfsrecht niet zal verliezen. Verzoekster wil uiteraard niet in deze schrijnende situatie blijven.

Daarnaast is verzoekster d.d. 09/11/2023 aangifte gaan doen bij de politie: de week van 18 augustus heeft dhr. C. de woning helemaal leeg gehaald en heeft hij eveneens de Surinaamse reispassen van verzoekster en haar kinderen gestolen, alsook haar familieboek. Dhr. C. wil deze niet meer teruggeven waardoor verzoekster zich op deze moment niet kan legitimeren of terug reizen naar Suriname.

Verzoekster werd volledig gemanipuleerd door haar ex-partner waarmee ze reeds 2 jaar samen is. Ze wil z.s.m. uit deze schrijnende situatie. Daarvoor heeft ze echter wel bescherming nodig van de Belgische overheid conform haar discretionaire bevoegdheid.

Verzoekster zou hierbij toch nog willen benadrukken dat ze, ondanks de zeer kwetsbare situatie waarin ze zich bevindt, goed ingeburgerd is in België. Zo wordt ze als poetshulp geapprecieerd door haar werkgever en haar klanten (zie stukken 5 en 6). Verzoekster is bijgevolg werknemer en beschikt voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat ze tijdens haar verblijf ten laste valt van de sociale bijstand en beschikt over een ziekteverzekering.”

3.2 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM):

Bovendien zou de uitvoering van de bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten een ernstige inbreuk uitmaken op artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest van 14 september 2021 de verplichting van de overheid benadrukt bij de bescherming van slachtoffers van huiselijk geweld. Het begrip privéleven en psychische integriteit van een persoon omvat eveneens als het gevaar afkomstig is van particulieren.4

De weigering van verzoekster desondanks haar kwetsbare toestand, betreft een schending van art. 8 EVRM.”

3.3 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De hoorplicht houdt in dat het bestuur, bij afwezigheid van een formele regeling ter zake, niemand een voordeel kan weigeren dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden, noch hem dergelijk voordeel kan ontnemen noch hem een sanctie met een voldoende ernstig karakter kan opleggen zonder dat de

betrokkene vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden (RvS 9 september 2015, nr. 232.145, Khusbeen).⁵

Verwerende partij steunt zich op het gegeven dat er nergens rekening is gehouden met haar schrijnende situatie, waarvoor ze reeds meermaals bij de politie is langs geweest, dewelke ook reeds aan DVZ werd meegedeeld.

DVZ moet volgens het Grondwettelijk Hof steeds rekening houden met het element 'huiselijk geweld' bij een beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen van een familielid van een Belg of Unieburger, slachtoffer van intrafamiliaal geweld.

DVZ zal dus goed moeten motiveren waarom hij het verblijfsrecht van een familielid van een Belg of Unieburger toch beëindigt bij bewezen intrafamiliaal geweld. Hetzelfde geldt voor het familielid van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht in België. Voor hen bestaan er sowieso geen bijkomende voorwaarden van bestaansmiddelen en een ziekteverzekering.

Nergens is dit te vinden in de motivatie.

Verwerende partij heeft verzoekster echter nooit gevraagd om bijkomende informatie te verschaffen.

Bovendien blijkt dat verwerende partij geen individuele behoeftenanalyse heeft uitgevoerd, hoewel de vreemdelingenwet verwerende partij hiertoe wel verplicht.

Het staat vast dat verwerende partij in dit dossier heeft nagelaten deze analyse uit te voeren.

Dat het in dit dossier duidelijk is dat de motivering van de tegenpartij incorrect is, minstens niet afdoende. Dat dit eveneens een schending inhoudt van artikel 62 van Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Tevens blijkt dat verwerende partij niet zorgvuldig gehandeld heeft."

3.4 De drie middelen worden samen besproken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster niet meer (wettelijk) samenwoont met de referentiepersoon. De wettelijke samenwoning is op 16 augustus 2023 ééenzijdig stopgezet. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Verweerder motiveert dat bijgevolg niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging met toepassing van artikel 40ter, §2, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert ook de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de

voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De bestreden beslissing is het antwoord van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoekster op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° *juncto* artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft op 8 mei 2023 een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar wettelijk samenwonende partner C.R., van Belgische nationaliteit.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° bepaalt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.”

Artikel 40ter, §2, 1° bepaalt:

“§2

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Verweerder stelt vast dat sinds 16 augustus 2023 de wettelijke samenwoning ééenzijdig werd stopgezet. Verzoekster betwist ook niet dat er geen (wettelijke) samenwoning meer is met de referentiepersoon. Het feit dat het geregistreerde partnerschap ééenzijdig werd afgebroken, of het waarom hiervan, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekster betoogt dat er ten onrechte geen onderzoek is gevoerd naar het familiaal geweld waarvan zij slachtoffer is geworden. Ze stelt dat artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Artikel 42quater bepaalt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleidt of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Verzoekster gaat eraan voorbij dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet de beëindiging of intrekking van een verblijfsrecht betreft. *In casu* is er geen sprake van een beëindiging van haar verblijfsrecht doch wordt haar de toekenning van het verblijfsrecht geweigerd. Verzoeksters beschouwingen omtrent artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet missen grondslag.

Verzoekster voert vervolgens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Overigens stelt de beslissing in de hoofding uitdrukkelijk “zonder bevel om het grondgebied te verlaten”. Door het ontbreken van een verwijderingsmaatregel is een schending

van het privé- en/of gezinsleven niet aan de orde en zijn de beschouwingen daaromtrent niet dienstig. Verzoekster wordt door de bestreden beslissing niet verplicht het grondgebied te verlaten. Verzoekster toont aldus niet aan dat door de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Verzoekster betoogt ten slotte dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is genomen door haar niet uit te nodigen om bijkomende informatie te verschaffen en doordat verweerder geen individuele behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Verzoekster lijkt te doelen op de toepassing van de artikelen 40*bis*, §4, tweede lid en 40*ter*, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet indien het verblijfsrecht niet kan worden toegekend omdat aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet is voldaan. De gemachtigde kan dan met toepassing van artikel 42 van de Vreemdelingenwet op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

De Raad merkt op dat verzoeksters verblijf van meer dan drie maanden niet is geweigerd met toepassing van artikel 40*ter*, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het verblijfsrecht van verzoekster is geweigerd omdat de wettelijke samenwoning is stopgezet met toepassing van artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist niet dat er geen (wettelijke) samenwoning meer is. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

De drie middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN